

Наш родовід іде від плуга,
Від рала і від лемеша.
До колосків, налитих туги,
Моя прихилена душа.

Мій пращур у Приснов'ї дикім
Був цілини відкривачем.
Всі його подвиги великі
Не починалися мечем.

Не знав він списа і забрала,
І слова чорного «війна»:
Він починавсь увесь із рала,
З простої мудрості зерна.

А мудрість та непереборна,
Як сила кореня й зела,
Людину з днів, лихих і чорних,
До світлочолості вела.

Хоч не одна чужа навала
До нас котилася вночі,
Всепопереможна сила рала
Тупила скровлені мечі.

На цій землі конала згуба
Племен жорстоких і країн,
А дух високий зернолюба
Ізнов підводився з руїн.

Таке єство землі і плуга,
Така вже сутність лемеша.

До колосків, налитих туги,
Моя прихилена душа.

1969

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.